

KAZALO

Predgovor

1. Viza
2. Tatin prsten
3. Pozajmica
4. Rastanak
5. Poker
6. Kalifornija
7. Garaža
8. Prvi posao
9. Julie
10. 3 od 4
11. Possible pneumonia
12. Zanimanje: maser
13. Auto, stan, otkaz
14. Sa 14 na 10
15. Paola
16. Dvije mrvice
17. Moj Uskrs
18. Brat iz Kine
19. Fuckin' foreigner
20. Argentinski tango
21. Expression
22. Pravi prijatelj
23. Smeđi medo
24. Leteći škampi
25. Pun sudoper
26. Ljubavni apsurd

“Igore, čestitam ti i odlikujem te Redom Danice hrvatske za osobite zasluge za kulturu i šport! Također, odlikujem te i Redom hrvatskog pletera za osobiti doprinos razvitku i ugledu Republike Hrvatske i dobrobiti njezinih građana! Nastavi tako i u budućnosti na ponos svih Hrvatica i Hrvata kao i svih građanki i građana Lijepe naše!” Rekavši to, predao mi je ordenje stisnuvši mi čvrsto ruku.

Nisam mogao vjerovati da mi se to događa i da primam čestitke od predsjednika države osobno! Bio sam uzbuđen i sretan kao malo dijete! Ugledao sam mamu i tatu u mnoštvu. Vidio sam kako ponosno stoje u redu, čekajući da službeni dio završi, da me mogu zagrliti i izljubiti i podijeliti sa mnom tu sreću! Nalazila se tu i sestra sa djecom... Ne vidim šogora?! Sigurno je opet na putu. Malo kasnije, ugledah i njega... Da, i šogor je ovdje! Prijatelji s kojima sam sudjelovao u ratu, poznanici i prijatelji iz kvarta gdje živim... Pa mnoštvo meni nepoznatih ljudi. Svi su mi htjeli čestitati i stisnuti mi ruku...

Postalo mi je vruće, kravata me stezala oko vrata, a kapljice znoja lagano se slijevahu niz moja leđa. Huuuuhhh, samo da što prije završi taj protokolarnio dio, ne volim gužvu i strku oko sebe.

Netko me snažno udario po ramenu!

“Igore, diži se! Igooreee! Već je 7.15! Ustaj, moraš na ambasadu!”

Bio je to moj tata koji me probudio iz čvrstog sna!

„Haaaa?“

Probudih se mamuran od sinoćnjeg izlaska, a bolovi u ramenu dali su mi naslutiti da sam opet zaležao ruku...

“Samo još par minuta i eto me”, odvratih.

“Diži se odmah!”, naredi on grubljim glasom.

“Opet ćeš zaspati!”.

“Dobro, dobro, idem”, uzvratih nevoljko spuštajući noge s kreveta.

“Tako je to kad cijele noći lumpaš i kartaš! Treba nešto raditi pa ti neće gluposti padati na pamet” javi se majka pomalo zajedljivo iz hodnika.

Uh, što mrzim pritisak i prigovaranja! Pogotovo u rano jutro, kada sam ovako umoran i mamuran. Bolje me udari nego da stalno prigovaraš, ovo je najgore, pomislih i uđoh u kupaonicu. Sat na zidu pokazivao je 7.23! Nemam baš puno vremena, a ovo je jako važno. Bolje da se požurim! Istuširah se na brzinu, obrisah i navukavši majicu i gaće, odjurih u sobu. Nisam znao što da obučem! Mogao bih neku majicu? Ma ne, moram izgledati pristojno! Pronađoh bijelu polo majicu sa kratkim rukavima... To je sportski i elegantno, bit će dobro, pomislih. Traperice dobro idu uz ovu majicu...

Kako nisam bio gladan, u kuhinji sam popio čašu mlijeka i uzeo dva keksa.

“Nisi ništa jeo”, reče mi majka.

“Ne mogu, a i žirim”, uzvratih joj i požurim se van, ne dajući joj šansu za dalju konverzaciju.

“Ehhh, kada ćeš se već jednom opametiti, trideset i prva ti je ?! ” promrmlja ona sebi u bradu.

Nisam odgovarao, već sam na brzinu obuio tenisice i izjurio iz kuće...

Zazvonio je mobitel.

“Da?” javim se, ubrzano dišući.

“Šta je “gazda”, opet kasniš?” upita me posprdno Zlatko, prijatelj s kojim sam se trebao naći u gradu na kavi prije odlaska na Američku ambasadu.

“Ma ne, samo par minuta”, odgovorih, ubrzavši korak.

“Vidim da ne, ‘bem te smotana, pa kad smo se dogovorili?!” odvrati on podigavši ton.

“Evo, evo, za 15 minuta sam tamo”, uzvratih.

“Dobro, dođi onda direktno, čekam te pred ambasadom da ne zakasnimo”, reče Zlatko.

“Može”, složih se s njim, “pit’ ćemo kavu kasnije”...

Tramvaja, naravno nije bilo na Remizi, pa sam na kiosku kupio kaugume i nervozno žvačući pričekao da stigne. Švercat ću se do grada, nadam se da nisam toliki baksuz da me uhvati kontrola bez karte! A i ostat će mi par kuna više za piće sa Zlatkom...

Bilo je 8 sati kada je tramvaj došao, tako da sam se nadao da ću stići na vrijeme na odredište. Naime, cijela naša grupa bila je naručena za 8.30, tako da smo ipak bili privilegirani u odnosu na druge ljude koji su čekali u redu već od 6 sati kako bi što prije ušli u ambasadu. Bila je to reprezentacija Hrvatske u bilijaru koja će nastupiti na svjetskom prvenstvu od 23. 5. do 5. 6. 2001. godine u Las Vegasu. Bio sam jako uzbuđen zbog toga! Ne zbog bilijara, koji sam igrao prilično dobro, već zbog turističke vize koju ću dobiti za ulazak u Ameriku. Grupa je brojala dvadeset i dvoje ljudi, a osim mene i još jednog dečka svi ostali su zaista bili u reprezentaciji i zastupat će boje naše zemlje.

Kako smo Zlatko i ja radili za moju prijateljicu nekoliko mjeseci, njezin tadašnji suprug obećao nam je posao na Aljasci. Bilo je bitno "samo dobiti vize", kako je tada govorio, a on će nas nakon toga povezati s nekim ljudima s Aljaske i osigurati dobro plaćen ribolovni posao.

"Sredite vize, a ja ću ostalo", ponavljao nam je nekoliko puta u zadnjih godinu dana.

Slutivši napokon dobru zaradu i rješavanje novčanih problema, krenuli smo u akciju. S kim god smo razgovarali rekao nam je da su vize u stvari najveći problem i da ćemo ih jako teško dobiti jer smo obojica neoženjeni i nemamo nikakvih nekretina koje bi bile zalog i barem neka garancija da ćemo se vratiti iz Amerike i da nećemo ostati živjeti i raditi tamo. Kao mnogo ljudi koji se na bilo koji način dokopaju Amerike i ostanu tamo pokušavajući ostvariti američki san.

U 8.25 bio sam pred ambasadom na Zelenom valu, gdje je već bilo dvadesetak ljudi.

"Stalno kasni", poviče Zlatko.

Na to se većina okrenula, pogledavši u mome pravcu. Bilo mi je malo nelagodno zbog toga.

"Ne kasnim, točan sam kao sat, vidiš", odvratim Zlatku pokazujući ponosno kažiprstom na sat na lijevoj ruci.

"Ajde, ajde, dobro da nisi zaspao", sa smiješkom će Zlatko.

Kada sam došao do njega upitah ga zna li kada će nas pustiti u nutra. Ispuhnuvši zrak u znak nervoze, odgovorio je da bi trebali svaki čas. Dok smo čekali, Zlatko me upoznao s dečkom s kojim je do tada razgovarao.

"Ovo je Ivan. I on ide s nama kao i ti", reče.

"Misliš... neće igrati, samo treba vizu?", upitah.

"Da, da, šverca se poput tebe", u šali će Zlatko, aludirajući na našu namjeru da se dokopamo turističke vize.

"Uhhhh, da je bar dobijemo na pet godina", ubaci se Ivan, ne čekajući da Zlatko dovrši.

"Ma daj Bože da je na godinu dana, meni je dovoljno", dometnuh

"Samo godinu?", začuđeno će Ivan.

"Maksimalno", nastavim češkajući se po bradi.

"Mislim ostati 6 mjeseci, godinu maksimalno kako bi porješavao ove probleme koje imam! Neću ostajati duže."

"A ti, što je s tobom?", upita on Zlatka.

"Paaa, mi bi išli zajedno na Aljasku", nadoveže se Zlatko gledajući prema meni "....kako sam ti pričao".

"Aaaaa, da, da", potvrdno će Ivan.

"Daj Bože da vam uspije! A i meni!"

Da, da, daj Bože, promrmljasma svi gotovo u glas. Početak reda počeo je ulaziti kroz velika drvena, svježe oličena, masivna vrata na ulazu u ambasadu.

Nismo mogli dočekati da dođemo na red!

Neizvjesnost je rasla, a sparina koja se osjetila u zraku znojila mi je leđa i čelo... Bio sam nervozan! Što ako mi odbiju vizu? Kamo onda? Kako ću vratiti taj dug koji imam? Uh, bolje da ne mislim na to! Misli pozitivno, misli pozitivno, bit će sve u redu. Ponavljao sam u sebi, tješeći se.

Zagledao sam se u djevojku s druge strane ulice koja je upravo izlazila iz haustora nasuprot vratima ambasade! Bila je atraktivna i izazovno odjevena. Uočili su je i drugi iz

reda, gurkajući jedni druge smiješeći se i poluglasno dobacujući provokativne dosjetke. U tom času prekinuo nas je glas mladića koji je izašao iz ambasade:

“Skupite sve putovnice na hrpu!” naredio je prilično glasno!

Pomalo zbunjen zahtjevom, a u mislima još preko puta ceste, Zlatko me uhvati za lakat i kaže:

“Što si zinuo u tu guzicu? Daj putovnicu!”

Ah, da, putovnicu, potvrdim ja i izvadim je iz zadnjeg džepa traperica, pruživši mu je žurno.

“Tebi se izgleda ne ide u Ameriku” šaljivo će Zlatko, na što se neki od nas lagano nasmijaše.

“Ne, tebi se ide”, uzvratim pomalo ironično, ali s nekom sigurnošću u glasu, iako pritom opet misleći na moguće odbijanje vize.

“Jesu li sve tu?” zapita dečko koji je skupljao putovnice.

Svi se pogledasmo i kimnusmo glavama u znak potvrde.

“Tko nije predao, ne mora ni ići na turnir”, dobaci Zlatko.

“Da, baš”, potvrdi Ivan, lupivši Zlatka po leđima.

Zlatko ga pogleda i obojica se nasmijaše.

“Šta ćemo sada?” upitah.

“Platit ćeš negdje kavu, dok ne bude gotovo”, odgovori Zlatko .

Zatim se raspita koliko još moramo čekati, a jedan mu mladić savjetova da ne idemo daleko i da će nas nazvati mobitelom. Po svemu sudeći , nebi trebali dugo čekati jer se zna tko smo i zašto putujemo Ameriku.

“Onda, idemo mi na kavu, a ti zovi, broj imaš! Tu smo za minutu”, odvrati mu Zlatko, namignuvši mu u znak zahvale.

Našli smo kafić iza ugla, tako da smo od ambasade bili udaljeni svega nekoliko minuta hoda. Sjeli smo na terasu ograđenu pleksiglasom koja je dijelila ljude koji su tu sjedili od automobila koji su jurili cestom, dižući prašinu. Nitko to nije primjećivao živo razgovarajući, šaleći se ispijajući kavice na sada već suncem okupanoj terasi.

Opet sam razmišljao o vizi. Zlatko je znao koliko mi znači ta viza i odlazak u Ameriku, pa je vidjevši me zamišljenog, rekao sigurno, kao da zna:

“Ne brini, bit će sve u redu!”

Pogledao sam ga, kimnuo potvrdno glavom i kratko izustio:

“Nadam se!”.

Ivan je podigao pogled s novina koje je čitao :

“Pa kako oni mogu znati da ti i ja nećemo igrati s ostalima na turniru? A ovi naši moraju dobiti vize, ipak je to reprezentacija jedne zemlje!”

Nakon toga ovlažio je prste, pljucnuvši palac i kažiprst desne ruke, okrenuo list velikih novina i zadovoljno se pomaknuo na stolcu.

“Da, u pravu si“, zaključim sada već uvjereniji i sigurniji.

Sigurniji u dobivanje vize, kažem Zlatku:

“Koliko strke i bojazni oko dobivanja vize, a to je tek početak našeg puta! Glavni zadatak je tek pred nama!”

“Ma ne brini”, odvrati on sa sigurnošću, “Ben je rekao da samo sredimo vize, a za ostalo da ne brinemo, ostalo je njegova briga!”

“Da, rekao je, znam, ali...”, izustim ja, a Zlatko mi pokaže prstom da šutim jer mu je zazvonio mobitel. Nakon kratkog razgovora, ustao je i rekao da moramo hitno pred ambasadu. Sjetio sam se da nismo platili, pa sam žurno ustao i otišao po malim, neuglednim stepenicama u kafić.

“32 kune”, kaže konobar stavivši pred mene račun.

Izvadim novac iz džepa i stavim na šank 35 kuna.

“U redu je”, ponosno ću ja, ostavivši mu tri kune, sjetivši se kako je dobro što jutros nisam platio kartu u tramvaju jer bih se sada osramotio i ne bih imao dovoljno za piće...

Potrčao sam nekoliko koraka i iza ugla sustigao Zlatka i Ivana. Bili su nekako nervozni i nešto su komentirali.

“Što je bilo?” upitam, a Ivan namršteno odvrat:

“Izgleda da su se tvoje crne slutnje obistinile!”

“Kako to misliš?”

“Ma ne znam, čut ćemo sada!”, opet će on nevoljko.

“Izgleda da su nas odbili!”

Nisam mogao vjerovati! Pa zar smo toliki pehisti!? Je li moguće da je netko otkrio da Ivan i ja ne igramo u reprezentaciji i da su nas zato odbili? Ili je nešto drugo razlog... Ali što? Ne uspjevši ga više ništa pitati, stigli smo pred ambasadu.

Lica svih okupljenih bila su nekako drugačija nego prije. U nevjerici su se gledali, a mladić koji je prije sat vremena skupljao putovnice, objašnjavao je nešto okupljenima gestikulirajući i mašući nervozno rukama. Trknuo sam laktom Zlatka i pitao što nije u redu. On je samo odmahnuo rukom pokazujući mi da čekam i da će mi sve objasniti.

“Nije moguće!” čuo sam nekoga iz naše grupe.

“Ma to je sigurno radi onog ubojstva.” dometnu drugi.

Kakvog ubojstva??

Ništa mi nije bilo jasno. Počeli su dijeliti putovnice. Zlatko je uzeo svoju i moju, pozdravio okupljene i kimnuo mi glavom da idemo. Pola grupe već se razišlo. Ivan je mahnuo i dobacio nam da se čujemo, otišavši s nekoliko ljudi Zelenim valom prema istoku. Mi smo krenuli prema zapadu. Neki su pozdravili, neki su samo ljutito otišli bez pozdrava...

“Pričaj! Što se desilo?”, kažem Zlatku povukavši ga za rukav.

“Odbili su cijelu “repku”, uzvratu on s nevjericom i čuđenjem.

“Cijelu reprezentaciju?” ponovim pitanje kao da ne čujem dobro.

“Da, da!” vikne on ljutito “...cijelu grupu!”

“Pa kako je moguće da odbiju reprezentaciju jedne zemlje!? Taman da je reprezentacija u kuhanju čaja, moraju nam izdati vize”, sarkastično ću s još većom nevjericom i ljutnjom u glasu.

“E, izgleda da ne moraju, kao što vidiš”, očajan će Zlatko.

“To je izgleda radi onoga ubojstva.”

“Kojega ubojstva?” znatiželjno ću ja.

“Znaš”, počne on polako, “...prošle godine nismo ni dolazili ovdje čekati vize”.

“Kako to?” začuđeno ga prekinem.

“Pa, znaš, onaj Viktor kojega su ubili prije nekoliko mjeseci, on je imao svoju tvrtku za uvoz bilijara i bio je glavni sponzor reprezentacije. Pričao mi je dečko koji je sada skupljao putovnice da su prošle godine skupili putovnice u jednu veliku kuvertu i da mu je Viktor dao novac da kupi bombonijeru, buket cvijeća i litru whiskeya i da je to sve odnio u ambasadu određenoj ženi.”

“Ma da?” s nevjericom ga opet prekinem.

“Da, da...”, nastavi on, “...drugi dan su svi imali vize u putovnicama! A ovaj dečko je dobio vizu na čak 5 godina!”

“Ne mogu vjerovati”, opet ga prekinem.

“Vjeruj, ne vjeruj, iako zvuči nevjerojatno, nema ovaj što lagati! A i vidio si kako su svi sada bili iznenađeni, a u jutro veseli i sigurni da će dobiti vize.”

“Pa, daaa”, potvrdno ću ja.

“Eto, to je znak da govori istinu, sigurno!” kaže Zlatko i ljutito nogom udari praznu kutiju cigareta koja mu se našla na putu.

“I sada nakon ubojstva, tko zna što misle o nama, jer je Viktor izrešetan u centru grada usred bijela dana!”

“Pa što mi imamo s tim?!” opet ću ja s gorčinom u glasu.

“Pa ništa! Ali što Ameri znaju! Najbolje je sve odbiti i bok! I onda su najsigurniji! Imaju dovoljno svoje mafije, ne trebaju našu, ha, ha!” odbrusi on cinički.

“Koji smo mi baksuzi, u pičku materinu! Neće to tako proći! Morat će izdati vize! Pa kakve veze s ubojstvom ima reprezentacija jedne zemlje?” dodam tvrdoglavo, kao neki pravnik.

“Ha, ha, morat će, baš! Vidiš da ne moraju, o čemu pričaš!? Pa 22.svibnja se putuje , a danas je 11. I odbili su nas! Šta je tebi?”

“Ne vjerujem da će to tako proći, ali... Nemoguće!” promrmljam opet i pozdravim se sa Zlatkom.

“Vidimo se večeras u kvartu”, dobaci mi na ulasku u tramvaj za Novi Zagreb.

“Ma ne znam, vidjet ću.”

“Ajde, ajde, smislit ćemo nešto”,nasmije se kiselo i uđe u tramvaj mahnuvši mi rukom na pozdrav.

Nisam se još mirio s činjenicom da su mogli odbiti vize reprezentaciji jedne zemlje. Možda još ima nade, iako je vremena jako malo, a i kontrola za dobivanje viza sada će sigurno biti rigoroznija! Ma, mora uspjeti! Mora! Tješio sam sam sebe. Išao sam pješice nekoliko tramvajskih stanica da razbistrim glavu. Za kartu ionako nisam imao novaca, a nisam imao volje voziti se bez nje i iščekivati kontrolu...

Istu večer nazvao me Zlatko i pozvao na piće u lokalni kafić. Nije mi se išlo, bio sam nekako bezvoljan. Amerika, koja se činila tako blizu, sada je odjednom tako daleko! Što sada? Kako vratiti novac koji sam dužan roditeljima i trojici prijatelja? Za njih još i nekako, nije im hitno, ali ja se svakim novim danom osjećam sve gore zbog toga. Posudio sam dvije tisuće maraka s kamatom od 5% mjesečno! Kako ih vratiti i zaustaviti tu kamatu da dalje raste?! To me izjeda i grize! Neda mi mira, ne mogu spavati zbog toga. Čudim se ljudima koji su dužni veliki novac, kao i onima koji su uništili tvornice da bi na rasprodaji stečajne mase zaradili, bez obzira što su uništili živote tolikim obiteljima. Kako oni spavaju? Ja zbog 15ak tisuća maraka imam noćne more! Da sam bar kao oni, da se toliko ne brinem! HUUUUHHH...Nekoliko puta sam sanjao da sam dužan ljudima koje nisam vidio od osnovne škole. I da ne znam koliko sam im dužan! Sve mi se pobrkalo u glavi, imena, cifre... Probudim se, vidim da sam to samo sanjao. Tužan sam i ljut na sebe jer zaista dugujem novac, ali sretan što bar znam kome i koliko! Koje li ironije!

Zlatko me zvao opet u jutro sljedeći dan i rekao mi da se čuo s dečkima iz reprezentacije i da su oni još uvijek svi u šoku radi odbijanja viza. I da su se čuli s nekim ljudima iz bilijarskog saveza u Hrvatskoj, kao i s nekima iz američkog bilijarskog saveza, te da su oni svi također zatečeni i jako iznenađeni novonastalom situacijom. Obećali su pomoći pri sređivanju viza za Ameriku. Zlatko je jako skeptičan u vezi s tim jer praktički više i nema vremena, dok sam ja optimističan kao i uvijek. Ipak mislim da moramo dobiti te turističke vize kako bi nastupili na svjetskoj smotri bilijarista u Las Vegasu za dva tjedna. Ta, ipak je to reprezentacija jedne zemlje i bilo bi glupo ne nastupiti na svjetskoj smotri samo zato što je jedan sponzor te reprezentacije ubijen u mafijaškom obračunu.

Kada sam za ručkom toga dana ispričao roditeljima što se zbilo, mama je zbunjeno gledala, vjerojatno ne razumijevši točno o čemu pričam, dok je tata, onako bolestan, samo sjedio i gledao u mene svojim zelenim, velikim, umornim očima. Jadan, napatio se u životu, a sada još i ta prokleta bolest koja ga svakim danom sve više lomi i izjeda! Već deset godina ima Parkinsonovu bolest, ali što vrijeme više odmiče sve se teže nosi s njom unatoč brojnim, jakim lijekovima koje su mu liječnici prepisali. Pokušavao sam roditelje ne opterećivati svojim problemima, ali to je bilo gotovo nemoguće, jer smo živjeli zajedno i susretali se svakodnevno po kući. Nastojao sam izbivati što sam više mogao da bih izbjegao stalna njihova prigovaranja i gundanja kako “treba nešto raditi”.

Moji roditelji su ljudi starog kova, kršćani, katolici, pošteni radnici, koji nikome nisu ništa dužni, koji sve svoje račune podmiruju na vrijeme i koji su sve što imamo stekli pošteno marljivim i upornim radom. Ljudi koji su došli sa sela u grad prije mnogo godina, ovdje se upoznali i vjenčali, stvorili obitelj. Nikada nisu bili u Partiji, na što sam neobično ponosan kada razmišljam o njima! Nisu kao veliki broj komunista i partijaca dobili stanove, ni

položaje, već su se svojim rukama, upornošću, voljom i vjerom u Boga, sebe i obitelj, brinuli za nas, za mene i sestru. Nakon što nisam izrazio želju za studiranjem, sestra se ljutila i iz protesta nije razgovarala sa mnom mjesec dana, mama se malo ljutila, a tata je samo rekao:

„Ako nećeš studirati, nećeš. Ninu smo nekako školovali i završila je medicinu, pa ćemo i tebe, ali ako si tako odlučio... dobro. Samo ja ti neću davati za cigarete! Zaposli se i radi!”

* * *

Provjeravajući poruke, čuo sam na govornom aparatu kako u sandučiću imam jednu poruku. Brzo sam je krenuo preslušati, ali nisam uspio zapisati broj telefona koji mi je ostavljen. Nestrpljivo je preslušah opet, ali ponovo nisam zapisao cijeli broj, već samo nekoliko znamenki. Nakon trećeg puta sam napokon uspio i sjetio se svoga ogromnog telefonskog računa. Pomislio sam kako je ideja s plaćenim oglasima super potez te kako tvrtka sigurno puno zarađuje na mušterijama poput mene. Nazvao sam broj zapisan na papiru, a sa druge strane se javio ozbiljan smiren ženski glas.

„Ostavili ste mi poruku i broj na „Ljubavnom srcu“.

Moje ime je Igor...“, započnem s očitom tremom u glasu.

„Daaa, Irene, drago mi je!“ javi se glas s druge strane, sada nekako življe. Pitao sam je gdje živi i bi li htjela sa mnom na piće. Iznenadila me je rekavši da bih mogao doći k njoj na piće i da je sama kod kuće.

„Kada bi ti odgovaralo?“ upitah je susprežući iznenađenje u glasu.

„Može odmah!“ ispali ona i oduzme mi dah.

Ovo mi se nikada prije nije desilo. Toga ima samo u Americi.“

Pa mogao bih za pola sata“, odvratim smireno, kao da mi je svejedno.

„Super! Može!“ odgovori Irene i daje mi svoju adresu, objasnivši mi kako ću je naći.

Otuširao sam se na brzinu, sjetivši se pritom pranja u Markovoj garaži prije spojeva s djevojkama. To mi je izmamilo osmijeh na lice. Spremio sam se i krenuo po uputama koje sam dobio. Vozeći se prema njenom stanu pomislio sam kako je možda ružna, iako u svom opisu objašnjava kako je zgodna i seksi žena. Razmišljao sam kakav ću izgovor smisliti, kako bih odmah otišao i eskivirao seks, ne bude li mi se svidjela.

Bilo je oko podneva kad sam se našao pred njenim vratima. Pozvonih dva puta, a nakon toga začuh ženski glas iz nutra:

„Uđi! Otvoreno je!“

Polako sam ušao u poluosvijetljeno predsoblje. U zraku se osjetio nježan miris parfema, a sunčeve zrake probijale su se kroz rupice na zatvorenim, drvenim rebrenicama na prozorima. Iz susjedne prostorije izašla je žena plave kose, u ružičastom svilenom kućnom ogrtaču. Odmjerila me od cipela do glave, nasmijala se i predstavila:

„Ja sam Irene!“

„Igor, drago mi je“, uzvratim nježno je privivši na grudi i poljubivši je u oba obraza.

Koža joj je bila meka, namazana nekom kremom. Uzvratila mi je poljupce ljubeći me svojim prćastim usnama pomalo nepravilna oblika, po čemu se dalo zaključiti da su ispunjene silikonom. Obzirom na ambijent, imao sam osjećaj da sam ušao u javnu kuću.

„Dođi sa mnom!“ tiho je rekla uhvativši me za ruku.

Čekao sam da svakog trenutka izleti neki nabildani muškarac, onesvijesti me, opljačka i ubije. To se na moju sreću nije desilo.

Nisam vjerovao da mi se ovo događa. Cijeli stan je bio u nekom polumraku koji je razbijala samo umjerena crvena svjetlost iz nekoliko sijalica u hodniku. Ušli smo u sobu, a na stoliću u uglu primijetio sam boce s alkoholnim pićima i dvije čaše. Natočila nam je piće koje smo polako ispijali, gledajući jedno drugo. Nismo puno pričali. Sve ovo mi se činilo nestvarno, samo me njena prisutnost u sobi razuvjeravala u to.

„Živiš sama?“ upitam je tiho.

„Sada sam sama,“ odgovori Irene dvosmisleno.

„Mislim, živi li još netko ovdje?“ upitam ponovo.

Nije ništa odgovorila. Stavila mi je prst na usta, primila me za ruku i odvela sa sobom u drugu prostoriju u kojoj je dominirao veliki bijeli krevet. Legla je na bok i zagledala se u mene obilujući jezikom uglove usana.

Legao sam do nje i počeo je ljubiti. Rukama sam joj prelazio po toplom tijelu koje se blago izmicalo i izvijalo pod naletima mojih dugih prstiju. Krenula me dirati zadižući mi majicu, a nedugo zatim, i raskopčavati moje hlače. Ubrzo sam bio gol i jako uzbuđen. Dohvatila je s noćnog ormarića kutijicu iz koje je izvadila kondom. Sve se to odvijalo prilično brzo, ili mi se samo tako činilo, budući da je bilo jako napeto i iznenađujuće. Ljubio sam je po cijelom mirišljavom tijelu, po licu, sisama i ukrućenim velikim bradavicama. Zatim sam joj raširio noge i počeo ljubiti međunožje, nakon čega je počela stenjati i grepsti me po leđima pritišćući mi glavu tako jako da sam na trenutke ostajao bez daha. Šapnula mi je na uho da je spremna, zatim sam svojim ukrućenim udom ušao polako u nju. Bila je mokra i vruća, a na svaki moj podražaj, uzvraćala je glasno stenjući i grčeći se. Tako smo vodili ljubav sve dok nismo oboje svršili.

Mislio sam da ćemo malo odmoriti, ali nakon nekoliko gutljaja pića počela me ponovno ljubiti i dirati. Ubrzo sam opet bio spreman za ljubavne igre. Bilo mi je predivno s njom pa je vrijeme brzo proletjelo. Nemalo sam se iznenadio kada je na moje pitanje koliko je sati Irene odgovorila, 3 i 30. Onda je rekla da bih trebao ići, jer sutra ima nekog posla.

Otuširao sam se, pozdravio s njom i otišao. Na odlasku mi je samo rekla:

„Kad budem slobodna, javit ću ti se.“

Nisam ništa pitao, mahnuo sam joj i otišao. Znao sam samo da tako zgodna i vruća žena ne može biti sama. Nisam znao detalje njezine priče, ali nisu me previše ni interesirali. Želio sam samo da mi se opet javi i da ponovimo ovo predivno, uzbuđujuće i do sada neostvareno seksualno iskustvo.

Mate me pitao hoću li s njim na neki hrvatski doček, ali nije mi se išlo. Htio sam biti sam i odlučio bez Matina znanja dočekati Novu godinu u njegovu jacuzziju uz pečenje i vino. Obzirom da sam sam, bez djevojke, mislio sam kako će to biti neobičan, ali istovremeno i jedinstven i neponovljiv doček. I bio sam u pravu!

Mate se spremio i oko osam navečer otišao na tu zabavu, pitavši me još jednom jesam li se predomislio. Nisam se predomislio, sam ću biti kod kuće.

Pijuckao sam viski i gledao TV, veseleći se večeri koju ću spremi. Nešto prije deset sati stavio sam u pećnicu janjeća rebra koja sam kupio prethodni dan. Izrezao sam krumpir i napravio salatu i ostavio to u frižideru dok meso ne bude na pola gotovo. Nakon sat vremena ubacio sam i krumpir da se ispeče s mesom koje je već poprimilo lijepu zlatnožutu boju. Prilikom otvaranja pećnice cijela je kuhinja zamirišala intenzivnim mirisom pečene janjetine. Iznenada sam ogladnio i jedva dočekao da večera bude zgotovljena.

Oko ponoći sam servirao stol, upalio svijeću i napunio veliki plitki tanjur novogodišnjim pečenjem te dodao ohlađenu salatu. Otvorio sam i bocu vina kako bih si nazdravio u pola noći i kako bih zalio tu bogatu sočnu večeru. Slasno sam jeo i uživao u svakom zalogaju, a sa Matine glazbene linije odzvanjala je hrvatska domaća glazba te tako upotpunjavala ovu prazničnu noć.

Nakon doista ukusne večere skinuo sam kožni poklopac sa jacuzzija u vrtu u kojemu se već ugrijala voda. Skinuo sam odjeću, uzeo bocu vina i čašu i zavalio se do vrata u vruću vodu. Zvezdano nebo osvijetljavalo mi je tu neočekivano ispunjenu noć, a veliki je mjesec obasjavao vrt slaveći sa mnom. Zvuk brojnih petardi i nekoliko raketa u zraku koje su zaparale nebo, označili su pola noći i ulazak u novu 2002. godinu. Prekrižio sam se i zaželio od Boga novu godinu bolju od stare, kao i zdravlje i sreću za moje najmilije. Također sam Ga zamolio puno posla i što prije vraćanje duga koje se do sada oteglo puno duže nego sam planirao.

Podigao sam čašu i nazdravio. Otpivši gutljaj, zatvorio sam oči i u mislima se pokušao sjetiti svih dragih osoba koje su mi nešto značile u životu. Zaželio sam im sretnu Novu godinu i po mjesecu im poslao čestitke. Kako ih je on razdijelio zvijezdama koje su noćas nekako posebno praznički sjale, bio sam siguran da su ih dobili svi kojima sam ih namijenio. Ili skoro svi, kako sam vjerovao. Tako sam uživao neko vrijeme, a nakon toga sam se ogrnuo ručnikom i ušao u dnevnu sobu.

Sat je pokazivao 12.30, što je značilo da sam bio vani četrdesetak minuta koje su proletjele. Uzeo sam telefon i zvao svoje roditelje kako bih im čestitao Novu godinu, iako je u Hrvatskoj već bilo skoro podne budući je vremenska razlika 9 sati. Čuvši moj glas jako su se obradovali. S obzirom da je otac bio bolestan, razgovarao sam sa majkom petnaestak minuta, dok sam s njim prozborio tek nekoliko riječi jer je to bilo vrijeme između lijekova kada nije mogao stajati i dugo razgovarati zbog težine bolesti i nemoći. Unatoč tome, osjetio sam sreću u njegovu glasu što me učinilo radosnim i bila mi je to najljepša novogodišnja čestitka.

Nazvao sam zatim sestru i njenu obitelj i čestitao im Novu. Interesiralo ih je kako sam se snašao, kakvog sam zdravlja i imam li posla. Oni su bili dobro i zaželjeli mi sve najbolje. Još sam nazvao Zlatka i neke prijatelje i tako u razgovoru proveo gotovo dva sata. Zlatko je rekao da mu je djevojka trudna i da će se vjenčati, što me iznenadilo i obradovalo.

„Hoćeš mi doći na svadbu?“ upita on iznenada.

„Ako se do tada vratim u Hrvatsku, naravno da hoću!“ uzvratim.

„Ako se vratiš?“ upita on čudno.

„Pa da! Ako budem ovdje, kako ću ti doći?“ odgovorih mu kroz smijeh.

„Ha, dobro“ reče on i nastavi:

„Kada se ti budeš ženio, vratit ću ti na isti način!“

Poznavao sam ga dovoljno dobro da znam da se ne šali i nisam mogao vjerovati da očekuje od mene da dođem iz Amerike na njegovu svadbu riskirajući tako sasvim sigurno povratak. I povrh svega toga, još će se eto naljutiti, pa neće ni on doći na moje vjenčanje. Sada sam se i ja uozbiljio i potpuno mirno mu rekao:

„Ako ti budeš u Americi kada se ja budem ženio, nemoj ni ti meni doći! Pa koja si ti munja, ne mogu vjerovati!“

Nasmijao sam se ipak na kraju, jer nisam svađom i ovako glupim razlogom htio pokvariti ovu novogodišnju noć. Pozdravili smo se i zaželjeli si sve najbolje.

Bila su negdje tri sata kada je Mate stigao kući u vidno alkoholiziranom stanju. Ušao je kroz vrata teturajući i njišući se i zaželio mi sretnu Novu godinu. Simpatično i neuobičajeno za njega ispričao mi je frfljajući kako je bilo na dočeku i konstatirao kako mi mora biti žao što nisam bio s njima jer sam propustio odličnu feštu. Nasmijah se i odmahnuh rukom rekavši da sam ja također proveo lijepu noć i za razliku od njih imao drugačiju, a možda i bolju zabavu. Nije me pitao kakvu, samo je rekao da ću mu sutra ispričati jer je jako umoran i pospan te ide spavati. Ostao sam još malo sjediti u boravku, popio vino iz butelje do kraja i otišao zadovoljan leći. Bio je to najneobičniji i najčudniji doček koji sam doživio u životu. Miran doček u kojemu sam ušao u novu godinu sam, ali i doček s tako puno ljudi. Možda i moj najljepši doček ikad!

* * *

Objasnio mi je i rekao da fešta počinje u osam sati i da će možda i on navratiti kasnije, poslije večere. Napomenuo je da se uredim, jer tamo dolazi samo birano društvo, a ulaz se naplaćaje svima koji nisu članovi kluba.

Zahvalio sam mu na iznenadnom rješenju za izlazak i požurio kući, kako bih se stigao najesti, spremiti i stići u Redwood City što prije, jer je već skoro osam sati.

Oko devet već sam tražio mjesto na parkiralištu kluba. Kružeći tako uokolo, ne bih li smjestio negdje svoj automobil, ostao sam iznenađen velikim brojem skupocjenih vozila kojima su se šepurili ponosni vlasnici, htijući se parkirati što bliže samom ulazu u klub kako bi bili primjećeni. U stvari, osim mog starog jeftinog BMW-a, nisam vidio ni jedan drugi sličan auto. Sve su to bile nove limuzine i sportski automobili. Najviše pažnje su privlačili oni koje su vozile prepalnule, iskvarcane, napirlitane ljepotice čija su istesana i njegovana tijela ukazivala na svakodnevni naporni rad u teretani smještenoj unutar glamuroznih vrata kluba.

Sjetih se Antinih riječi o biranom društvu, pa zaokrenuh volanom kako bih parkirao svoga trošnog ljubimca na kraj parkirališta što dalje od ovih bijesnih vozila.

Na ulazu u klub dočekala me vitka žena upitavši jesam li član kluba. Na moj niječni odgovor, uputila me prema malenom stoliću gdje su dvije mlađe djevojke naplaćivale ulaznice. Došavši do stola, jedna od njih se nasmije i kaže ljubazno me pozdravivši:

„70 dolara molim.“

„Sedamdeset?“ ponovih iznenađeno.

„Da, 70, ako niste član kluba.“ smireno mi odgovori neprestano se smiješeći.

Nisam znao bih li ušao obzirom na cijenu. U tom trenutku prođoše pokraj mene dvije zgodne žene u kratkim suknjama, koketno se osmjehujući svima uokolo. Pogled mi preleti malom dvoranom, pa kroz staklene prozore prema bazenima... Sve je vrvilo lijepim ženama, koje su mahom imale super liniju, bile vrlo elegantne i pretežno imale između trideset i pedeset godina. Ionako sam došao radi njih, pomislih, pa u trenu odlučih ući. Izvadio sam novac iz džepa i pružio ga nasmijanoj djevojci:

„Jednu kartu, molim!“

Dok je naplaćivala kartu, u redu iza mene već se skupio priličan broj ljudi koji su svi odreda bili elegantno odjeveni. Konstatirao sam kako je dobro što sam došao i da bi zabava mogla biti odlična obzirom na kvalitetu i kvantitetu prisutnih žena.

Izašavši na otvoreni prostor oko bazena gdje se nalazila većina okupljenog mnoštva, uzeo sam piće na šanku i laganim hodom krenuo u obilazak, ne bih li uočio koju solo ljepoticu. Sve su redom bile u svećanim, večernjim haljinama, vrlo dotjerane i pristalog izgleda kao da ih je netko probrao za ovaj događaj. Od kada sam došao u Ameriku, nisam na jednom mjestu vidio toliko zgodnih žena. Definitivno mi nije bilo žao potrošenog novca za ulazak u klub. Rijetko koju ženu se moglo vidjeti samu. Ili je bila s prijateljicama ili u muškom društvu, pa sam nastavio s obilaskom.

Ubrzo naiđoh na jednu s kojom sam popričao i koja me uputila da probam hranu, napomenuvši da je vrlo ukusna. Odgovorio sam da sam jeo kod kuće i nisam gladan, na što me samo pogledala žvačući jedan od kanapea s račićima i vjerojatno se čudeći što sam jeo prije dolaska. Budući da smo stajali nedaleko stolova s hranom, gdje je bila poprilična gužva, uspio sam vidjeti dobro naterpane stolove raznim delicijama koje su brzo nestajale pod rukama očito gladnih gostiju.

Nakon kratkog razgovora, žena s kojom sam komunicirao mi se ispričala, rekavši da ide uzeti još koji komadić hrane, te da mora potražiti prijateljicu koja se u međuvremenu izgubila negdje u mnoštvu.

Ostao sam još trenutak na istom mjestu, a onda sam opet krenuo šetati po uređenoj travnatoj površini koja je okruživala prostor oko bazena i igrališta. Teniski teren je samo za ovu prigodu bio preuređen u plesni podij na kojemu su se neprestano izmjenjivali parovi, plešući s više ili manje plesnog znanja.

U jednom trenu spazih Peru i još dvojicu Hrvata koje sam vidio nekoliko puta kod crkve. Držali su piće u rukama i kružili pogledom po okupljenim ljudima. Krenuo sam im se javiti i na putu prema njima ugledao djevojku duge, tamne, kovrčave kose.

Razmišljao sam kako joj prići, kada me preduhitrio jedan od dvojice iz Perina društva koji je već bio poktaj nje i vjerojatno je pitao za ples.

Prihvatila je i krenula s njim ka podiju, dok sam ja nastavio prema Peri i pomislio kako sam si sam kriv, jer nisam otišao prema njoj isti tren, bez razmišljanja. No, što je, tu je. Možda ću imati priliku kasnije, ako je opet ugledam samu.

„Bok dečki!“ pozdravim Peru i njegova prijatelja.

„Ej, ipak si došao!“ odzdravi mi Pero i upita:

„Ima li što interesantno?“

„Ima dosta privlačnih žena, iznenađen sam njihovim brojem, ali skoro sve su zauzete.“

„Moraš napadati!“ smijući se, uputi me on.

„Znam, znam, ali ništa me neće u posljednje vrijeme... pa je tako i sa ženama slabo...“ objasnim, kao da se opravdam.

„Bit će bolje!“ odvrati on i nazdravi mi.

„Hoće! Mora!“ potvrdih optimistično, iako nisam bio siguran kada.

U tom trenutku k nama priđe drugi mladić iz Perina društva. Na pitanje gdje je plesačica s kojom je plesao, odgovori:

„Ma, nije nešto... dobro pleše, ali...“

Nisam čekao njegovo objašnjenje, već sam se pozdravio s njima uz izgovor da idem još malo prošetati. Krenuh ubrzano prema podiju gdje je plesala tajanstvena žena kovrčave kose, kako bih joj prišao i upoznao je. Gledao sam svuda uokolo, ali potraga je bila bezuspješna. Nije je bilo, kao da je u zemlju propala. Obišao sam cijeli krug pažljivo motreći i opet ništa. Pomirio sam se s tim da je neću više vidjeti. Možda je otišla iz kluba, pa nastavih promatrati ostale žene kako bih ipak neku upoznao.

Odjednom ugledah traženu ljepoticu kako prelazi podijem hodajući baš u mom smjeru. Ne znam otkud se stvorila, ali to više nije ni bilo bitno. Najvažnije je da nije otišla i da mi se pružila još jedna šansa koju sada ne smijem propustiti.

Dok je prolazila pokraj mene, zaustavih je i upitah uz smiješak:

„Oprosti, mogu li te zamoliti za ples?“

Pogledala me, nasmijala se i ljubazno odgovorila:

„Naravno! Zašto da ne?“

Mojoj sreći nije bilo kraja. Imao sam malu tremu prije plesa, obzirom da nisam dugo plesao, ali sam se hrabrio činjenicom da sam ipak uspostavio kontakt i da ovu priliku moram iskoristiti kako najbolje znam.

S razglasa je puštena neka lagana pjesma, a moja trema je nestala početnim plesnim koracima.

„Ja sam Igor!“ predstavih se tajanstvenoj brineti.